

Idees

Viure, treballar i, en canvi, votar no?

Salvador Cot

Efectivament, al final s'ha verbalitzat el que tothom s'imaginava, però ningú no s'atrevia a posar damunt la taula. Només cal anar pel carrer per comprovar que els nostres pobles i ciutats ja no són com eren. O, millor dit, les persones que van pels espais públics d'aquests pobles i ciutats ja no són els mateixos que abans. Ara s'hi ha afegit d'altra gent, que ve de països i cultures més o menys llunyans, però en cap cas emparentats lingüísticament amb l'idioma que encara es parla al conjunt dels Països Catalans. I això per citar només un dels aspectes en què més decisivament pot influir aquest flux massiu d'immigració que estem rebent.

De moment, el debat s'ha centrat de manera gairebé exclusiva en l'oportunitat o no de la mesura i en quins supòsits això tindrà una traducció política. És a dir, si la proposta que han plantejat el PSOE i Esquerra Unida és acceptable per tothom i fins a quin punt això significaria que els immigrants regularitzats tindrien accés al dret de vot en les pròximes eleccions municipals.

En el fons, es tracta d'esbrinar a qui pot beneficiar aquesta injecció de nous electors i quins partits veuran ampliada la seva base social i quins en patiran una reducció. És molt discutible fer projeccions sobre si hi haurà alguna mena de modificació en

“No s'hi val projectar les nostres frustracions polítiques sobre els drets d'unes persones”

la correlació de forces esquerra-dreta. Però, per contra, no és difícil d'imaginar que l'entrada d'aquests nous electors perjudicarà objectivament les possibilitats del conjunt de les forces que representen alguna variant del que, per entendre'ns, es pot anomenar nacionalisme català.

Quan un senegalès arriba a París utilitza el francès que li han ensenyat a l'escola, si arriba a Itàlia s'afanyarà a aprendre italià, si va a parar a Madrid parlarà tan aviat com pugui quatre paraules d'espanyol. I si arriba a Tarragona... Doncs, també aprendrà espanyol. És més, probablement tardarà molt de temps a assabentar-se que sobre aquell mateix terreny existeix un segon idioma que fan servir una part dels indígenes. I serà un autèntic miracle si abans d'un parell d'anys ha rebut una mínima informació sobre el contenciós polític que arrossega l'estat espanyol, en confrontació permanent amb el catalanisme des de mitjan segle XIX.

Però això no és culpa dels immigrants, sinó nostra. No s'hi val projectar les nostres frustracions polítiques i la indolència dels partits catalanistes sobre els drets d'unes persones que, simplement, caldrà reconèixer. Així doncs, benvingut aquest debat, encara que ens l'hagin imposat des de Madrid. I benvinguda també la reflexió –conjunta– del catalanisme.

Grans empresaris per la independència

Ramon Tremosa

Fa sis mesos es va publicar a la premsa belga un manifest promogut per diverses personalitats independents, no militants en cap partit polític, que demanaven la independència de Flandes, tot escindint l'actual estat belga en dos estats independents, l'esmentada Flandes i Valònia. Per a la ciutat de Brussel·les demanaven la seva transformació en un districte europeu, seguint el model del districte federal de Washington, amb oficialitat tant per al neerlandès com per al francès.

Entre els signants de l'esmentat manifest hi destaquen Remi Vermeiren, CEO (*chief executive officer*) del KBC Bank, un dels bancs més grans de Bèlgica; Hugo Vandamme, CEO de Barco i president del Roularta Media Group; Herman De Bode, CEO de MacKinsey's al Benelux i president del Harvard Club de Bèlgica; i Erik Suy, professor de la Universitat Catòlica de Lovaina, que havia estat secretari general de les Nacions Unides entre 1974 i 1987.

El manifest ha estat promogut pel Warrande Group, que ha publicat un llibre de 252 pàgines plenes d'estadístiques, dades econòmiques, quadres i gràfics. Aquest és un material sòlid i potent que justifica l'argumentació independentista, insistint principalment en els guanys d'eficiència que la independència tindria per a l'economia flamenca. I és que el Warrande Group demana l'eliminació de les elevades transferències fiscals que l'emergent Flandes realitza anualment a la decadent Valònia, que haurien passat dels 2,6 bilions d'euros l'any 1990 als 8,1 bilions d'euros l'any 2003.

Com han canviat les coses a Bèlgica: si en el segle XIX i en la primera meitat del segle XX era Valònia la regió més potent econòmicament, gràcies a la seva indústria pesant enfront de l'agrària regió flamenca, des de fa trenta anys Flandes progressa amb sectors econòmics d'elevat valor afegit mentre que Valònia encara no ha trobat nous sectors d'activitat que acullin els seus nombrosos aturats: un 20% de la població activa (i els funcionaris a Valònia representen més del 10% de la població ocupada!). Entre 1995 i 2004 el PIB de Flandes ha crescut un 475%, enfront d'un 275% de Valònia, al mateix temps que la població flamenca ha crescut un 26%, enfront d'un 10% la valona: avui el 58% dels belgues són flamencs, els quals generen el 60% del PIB belga i el 67% de les exportacions belgues.

La reacció de l'estat belga i dels valons fa servir argumentacions retòriques en lloc d'arguments seriosos: *Le Soir* deia que aquest manifest no tenia “legitimació democràtica”, *La Libre Belgique* parlava de “nostàlgics nacionalistes flamencs” i els bisbes belgues demanaven el manteniment d'una *solidaritat* raonable sense especificar, però, què o en quin grau quantitatiu és raonable una solidaritat. Els temps, però, canvien molt ràpidament i els antics mapes polítics no reflecteixen les noves regions econòmiques. I quan l'economia indica un canvi de ritme qui sap què pot passar.